

РЕШЕНИЕ

№ 37413

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5774** по описа за **2026** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на О. Г. М. срещу решение № 15 от 04.01.2026 г., постановено по НАХД № 10033 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд, с което потвърден електронен фиш (ЕФ) серия К, № 10920084, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Излагат се съображения, че случаят е маловажен по чл. 28 ЗАНН, а чл. 189з ЗДвП не се прилага, тъй като е обявен за противоконституционен. Допълнително поддържа, че на касатора не са налагани други наказания за нарушение на ЗДвП. Пояснява, че в решението неправилно е отразено, че жалбоподателят не е бил представляван в съдебно заседание, а в протокола от съдебно заседание е отразено, че се представлява от адвокат.

С допълнителна молба от 25.09.2026 г. се изразяват становище за допуснати процесуални нарушения, които съвпадат с посочените в касационната жалба.

Ответникът СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендират се разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Касационният съд, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

За да потвърди електронния фиш, въззивният съд, е приел за установено, че на 07.06.2025 г. в 09:46 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица] към „Околовръстен път“, до № 200 на [улица], се движел лек автомобил марка „К. Р.“, рег. [рег.номер на МПС], собственост на О. Г. М.. Било поставено мобилно техническо средство – ATSS ARH CAM S1, № 120cc9b, което заснела цитираното моторно превозно средство, като отчело скоростта на движение на същото, а именно 72 км./ч., при ограничение на скоростта от 50 км./ч. С оглед на това бил издаден процесният електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система серия К, №10920084, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на О. Г. М. на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, вр. т. 3 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1, вр. ал. 2 ЗДвП. В електронния фиш било посочено, че разрешената скорост на движение била 50 км./ч, а установената скорост на автомобила 72 (след приспадане на толеранс от 3 %), т. е. допуснато било превишаване на разрешената скорост с 22 км./ч.

Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали го да потвърди издадения ЕФ. Приел е, че при издаването му е спазена установената форма и същият съдържа всички изискуеми реквизити. Нарушението според въззивния съд е безспорно установено от разпечатаните показания на техническото средство и приложения снимков материал. На следващо, място съдът е счел, че скоростта, с която се е движел процесния автомобил към момента на заснемането му е правилно определена. Изложени са мотиви, че техническото средство е вписано в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване на БИМ. Изложени са съображения за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият съдебен състав констатира, че фактическата обстановка по делото е установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са всички необходими и относими към предмета на доказване писмени и веществени доказателства. В решението е обективизирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата, въз основа на които това е направено.

Настоящият съдебен състав споделя мотивите на съда за законосъобразност на обжалвания ЕФ. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, е обосновал извод, че в конкретния случай касаторът е извършил нарушение на чл. 21, ал. 1, вр. ал. 2 от ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП предвижда, че при нарушение, установено и заснето с

автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение.

В съответствие с легалната дефиниция, дадена в § 6, т. 65 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, автоматизираните технически средства и системи могат да бъдат стационарни и мобилни. Условието и реда за използване на автоматизираните технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата са регламентирани в Наредба № 81213-532 от 12.05.2015 г. Разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП урежда правото на контролните органи при установяване на нарушения на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи. В конкретния случай е използвано техническо средство АТТС, данните от което са подробно описани в издадения електронен фиш.

Безспорно установено е по делото, че техническото средство е преминало последваща проверка за техническа изправност и към датата на засичане на превишената скорост е било годно за използване и удостоверяване на данните, които е отразило, т. е., нарушението е установено с годно техническо средство, преминало през задължителната техническа и метрологична проверка.

С разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават изрично посочените стойности, съобразно категорията на съответното моторно превозно средство, а според чл. 21, ал. 2 ЗДвП, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая е налице ограничение на скоростта 50 км/ч.м в населено място, а засечената скорост е 72 км./ч., поради което правилно е отчето, че е налице превишение на скоростта с 22 км./ч. По тези съображения е налице нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, поради което правилно е ангажирана отговорността по чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, вр. т. 3 от ЗДвП.

Изцяло неоснователни са възраженията, отнасящи се до това, че в решението е отразено следното „жалбоподателят се представлява от себе си в качеството на адвокат“. За съдебно заседание жалбоподателят е редовно призован, видно от призовката. От протокола от съдебно заседание се установява, че жалбоподателят е бил представляван от адвокат. Касае се за незначителна очевидна фактическа грешка, допусната в началното на решението, а същата е ирелевантна, доколкото липсва нормативно задължение в решението да се отразява дали жалбоподателят се е явил в съдебно заседание и дали е бил представляван. Не е налице соченото нарушение за сместване на процесуалните фигури в процеса. Още повече, че в началото на обжалваното решение изрично се посочва от кое лице се подава жалбата, а именно О. Г. М..

Споделят се изцяло изводите на СРС, че случаят не е маловажен по чл. 28 ЗАНН. Действително за жалбоподателя е първо нарушение, видно от справката на СДВР. Въззивният съд е проверил наличието на основания за прилагането на чл. 28, ал. 1 ЗАНН, но обосновано и законосъобразно е преценил, че не са налице законовите предпоставки за това, за което е изложил мотиви. В допълнение следва да се посочи, че нарушението засяга обществените отношения, свързани с безопасното движение по пътищата. За тези отношения е характерна високата степен на защита, поради което не следва да се прилага чл. 28 ЗАНН.

Предвид изложеното, решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН в полза на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро, съответстващо на

чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.
Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал.
1, изр. 2 ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 15 от 04.01.2026 г., постановено по НАХД № 10033 по описа за
2025 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА О. Г. М. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на
66,47 евро, представляваща направени разноски пред касационната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.